

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: nezl. K. O. B.**, zastoupen zákonnou zástupkyní: N. B., zastoupen JUDr. Irenou Smítkovou, advokátkou, se sídlem náměstí T. G. Masaryka 121, 261 01 Příbram I, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 886/2003 - 18 ze dne 26. 2. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 886/2003 - 18 ze dne 26. 2. 2004, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 4610/CU - 06 - C10 - 2003 ze dne 1. 8. 2003, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přitom bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že ač je cizincem, narodil se v České republice, od počátku svého života v České republice pobývá a považuje ji za svůj domov. Od narození stěžovatel též kromě svého mateřského jazyka vnímá a rozvíjí češtinu. Kromě toho by pro stěžovatele představovalo zátěž cestování do země jeho původu. Tyto skutečnosti

v kombinaci se zdravotním stavem stěžovatelovy matky, která trpí onemocněním ledvin, jsou dle stěžovatele důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Stěžovatel tedy navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný kromě poukazu na formální chyby kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že stěžovatelově otci ani matce nebyl v České republice udělen azyl, popírá důvodnost kasační stížnosti a navrhuje její zamítnutí, popř. odmítnutí.

Pokud jde o správní řízení o stěžovatelově žádosti vedené žalovaným, tu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelova zákonná zástupkyně - matka v průběhu řízení uváděla coby relevantní důvody legalizaci pobytu a sloučení rodiny, tj. aby stěžovatel, jeho sestra i jeho rodiče žili společně. Žalovaný stěžovateli azyl neudělil; v rozhodnutí zdůvodnil, proč snaha o legalizaci pobytu a sloučení rodiny není ve stěžovatelově případě důvodem pro udělení azylu. Žalovaný především poukázal na skutečnost, že otci stěžovatele ani matce azyl v České republice udělen nebyl a že stěžovatelova matka neuvedla v řízení žádných skutečností nasvědčujících pronásledování. Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou u krajského soudu; ten žalobu zamítl. Ohledně přezkumu rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, což představovalo jediný žalobní důvod stěžovatele, soud poukázal na meze přezkumu úvahy správního orgánu v tomto směru a uzavřel, že správní orgán soustředil všechny potřebné podklady a jeho rozhodnutí netrpí ve vztahu k nim logickým rozparem. Rozsudek byl stěžovatelově matce coby zákonné zástupkyni doručen dne 29. 4. 2004 a kasační stížností byl napaden dne 7. 5. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti s ohledem na uplatněné kasační důvody, tu Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel míří na vady řízení před žalovaným, pro které měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit, avšak neučinil tak; tyto vady měly spočívat v tom, že žalovaný nevzal při rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů v úvahu všechny rozhodné skutečnosti, resp. hodnotil je jednostranně v neprospěch stěžovatele. Zároveň z obsahu žaloby podané u krajského soudu vyplývá, že obdobnou námitku stěžovatel uplatnil již v řízení před krajským soudem, jehož rozsudek je nyní napadán. Kasační stížnost je tak přípustná.

Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek v rozsahu uplatněného kasačního důvodu a v mezích kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o rozsah přezkumu, jak jej měl krajský soud s ohledem na formulaci žalobního bodu podávaného ze stěžovatelovy žaloby učinit, krajský soud se vyslovil správně. Humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu může být správním orgánem udělen pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a posouzení důvodů v každém konkrétním případě je otázkou správního uvážení žalovaného. Tak tomu bylo ve stěžovatelově případě. Rozhodnutí správního orgánu, tedy žalovaného, které je založeno na zákonem stanoveném správním uvážení, pak podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického uvažování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Úsudek správního orgánu pak musí najít řádný odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby bylo zřejmé, z jakých podkladů bylo vycházeno, jak tyto

podklady byly vyhodnoceny a k jakému závěru správní orgán dospěl. Vyplývá-li z rozhodnutí žalovaného, že žalovaný považoval za rozhodující skutečnost, že legalizace pobytu nemůže být sama o sobě důvodem pro udělení azylu (včetně tzv. azylu humanitárního), že pronásledování stěžovateli v zemi jeho původu nehrozí a že rodičům stěžovatele azyl též udělen nebyl, nezpochybňoval-li stěžovatel žádné konkrétní otázky postupu žalovaného ve správním řízení a namítal-li toliko tíživou finanční situaci, pak krajský soud nemohl dospět k jinému závěru, než že postup správního orgánu byl postupem zákonným a žádným způsobem nepřekračujícím meze volné úvahy správního orgánu, která je v § 14 zákona o azylu žalovanému umožněna. Nejvyšší správní soud též nyní přihlíží k tomu, že cestou správního soudnictví nebylo ani následně zpochybněno neudělení azylu rodičům stěžovatele (Krajský soud v Praze žaloby matky i otce stěžovatele proti rozhodnutím žalovaného rozsudky ve věcech sp. zn. 46 Az 375/2003 a sp. zn. 46 Az 377/2003 zamítl, Nejvyšší správní soud následně kasační stížnosti proti těmto rozhodnutím krajského soudu svými usneseními ve věcech sp. zn. 6 Azs 18/2004 a sp. zn. 6 Azs 19/2004 odmítl) a uzavírá, že žalovaný neudělením tzv. humanitárního azylu nevybočil z mezí a hledisek stanovených v § 14 zákona o azylu, jeho závěr není v jakémkoli rozporu s pravidly logického uvažování a nadto není důvodu pochybovat o tom, že premisy konečného úsudku žalovaného byly zjištěny řádným procesním postupem; ten totiž stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu nenapadal. Nebylo tedy důvodu, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného rušil a kasační stížnost je tedy nyní za tohoto stavu nedůvodná.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu